

Atiduok Tėvynei, ką Privalai

P R I E R Y M A N Ū I O
R Ū P I N T O J Ė L I O
LLKS visuomeninės minties organas

1950 m.

vasaris

Nr. 2(8)

V A S A R I O 16-ją
SVEIKINAME LIETUVIUS

LIETUVIAIS Į NEPR IKLAUSOMYBĘ ŽENGLIANČIUS:

R E D A K C I J A .

L i n a s

x
x x

Mačiau, trispalvė bekštuos plakės,-
Ją plėšė vėjas iš rytų:
Jauna krūtinė ugnim degė -
Mes vyčiais stojom gint namų:

Girdžiu, Vaidilės man dainuoja,-
Jų kanklių aidas neramus:
Rūpintojėlis žvilgsniu moja -
Vyt laukan priešus plėšikus:

- Papūsk trimitą, mane vadė!
Te lemia mūsų Lietuva:
Šešiolikta Vasario - žygin veda -
Te laisvėj plaksis vėliava:

Sugaus vėl varpas laisvės rytą,-
Sena motulė verks laisva:
Vergijos pančiai bus nukritę -
Vėl bekštuos plaksis vėliava:

----- 0 -----

1949 m. gruodžio mėn. 15 d.

Kalėdų švenčių ir Naujųjų 1950 metų proga sveikiname visus kovotojus dėl Lietuvos laisvės.

Nenumaldamai, nors iš lėto, artėja neišvengiamos dviejų pasaulių lemiamos grunto - nės, kurių paslėkėje turės žlugti netiesa, neteisė ir nelaisvė; artėja audra, po kurios pasaulyje turės išviešpatuoti taika, pagris ta laisvų žmonių, tautų ir valstybių laisvu bendradarbiavimu, savitarpiniu pasitikėjimu, draugiškumu ir meile.

Karas sudarys palankias sąlygas mūsų nepriklausomybės atstatymui, tačiau kartu jis pareikalaus ir naujų aukų. Okupantas varu vays mus mirti už jo reikalus. Mūsų pareiga - šią duoklę žmonėmis sumažinti iki minimumo.

Mūsų laisvės kovos laimėjimas gražins į Tėvynę šimtus tūkstančių kalinių, tremtinių ir kitų po platųjį pasaulį karo išblaškytų tautiečių, kad visi drauge, vieningai vėl tęstume savo valstybės atkūrimo ir stiprinimo darbą.

Visiems kovotojams dėl Lietuvos laisvės linkime dvasinės stiprybės, energijos ir sėkmės šiai kovai garbingai tęsėti. Lemiamoje žygie trimitai teranda kiekvieną mūsų visiškai pasirengusių!

LLKS TARYBOS PREZIDIUMAS

P.S. Nudiena įstengė, kad ir PRR sveiki - nimą pavėluotai gautų.

Redakcija

Ū Y Č I Ū K E L I U

Ją Broliu bučiave Vytis

Graži tėvų kalba ir save pasakymu, kad blogas paukštis save lizdą teršia. Menkaverčiai paukščiai - pilkosios varnos neišperi vangėlio raiboje:

Kaip paukščiai lizdą, taip žmogus sau ir save vaikams gyventi statosi namus. Ir mūsų žemės tėvai pastatė namą, kuriame nuo amžių gyveno Lietuva: Už gyvenimą šiame name nebije ir nuožmiausies keves lietuvis Partizanas.

Partizano ryžtas apsako mums statyte name vertę: Jeigu Partizanas lyg sakalas dausų su panieka temoka žvelgti į žemės purvą bolševizmą, jis yra ainis sakalų, kuriems savi namai yra gyvenime šventovė..

Kam paniūrus dvasia, kam širdis sukepusi neapykanta, tas piktu žvelgia į save tėviškės laikus, kuriais siautėjo baudžiava: Partizanas, didžiųjų protėvių sūnus, ir iš anų laikų išskaitė lietuviui paliktą didikę testamentą:

- Jeigu lenkai iš mūsų neišeis per duris, tai mes juos per langus išmėtysime.

- - - - -

Seni jau baudžiavos laikai, o pirm jų iškyla Lietuva, kurios padange Vyčiu skrieja Vytautas: Vytaute dvasia ir baudžiavoje nemirė,- Lietuvoje baudživos teisintojus įamžino ji striukabukais: Kai Vyčiais kile Savanoriai Kūrėjai, kas striukabukų neišneš - dine per duris, tie pašlemėkais išlėkė per langus.

- - - - -

1939 m. "Vaire" galima rasti vaizdelis, kaip lenkas atsidėjoje P. Vaičiūnui už ano sušelpimą kelnėmis. Vargšas, savo galybę

šaukdamas, - marš da Kevno, - peniškasias bolševikui apsidžiaugti palike: Už Vaidiūne duosnumą prošepanas ašarodamas prisiekdinėje, kad jis niekada netaisakys švenčiausios keves prieš tuos, kurie nuo laimingo Lenkijos likimo neri broliaus lietuvius atskirti:

Regėjome, kaip gailėstingai mus užjautė fricai dėl mūsų nepriklausomo gyvenimo: Regime, kaip linguoja galvas vankes, negalėdami be paniskos priminti mums savas dienas. Ir, vistik, rėkdami šitie geraširdžiai iš mūs blogai gyvenusių išprievertauja duoną, kad laime apdevanetus artimuosius nuo bado gelbėtų:

Miesa, palyginus su kaimynų apetitais, Vsarie 16-sies Lietuva buvė maža ir plotu ir turtu: Bet kas gi išperėjo lietuviškas varnas, kurios žydišku atbulumu apie lietuvišką gyvenimą krunkia? Kurius keliu jos atėjo į Lietuvą, jei panūdo su likimo paženklintais keliaut save dalies prakeiktiž

Biauri nūdienės pasakes lietuviškos raganėlė: Ji pasiplakus ilgaliežuve pas komunistą kalvėj kurkia nessimomes apie Lietuvos gyvenimą, kurios padnge Vyčiais skrieja **D a r i u s** ir **G i r ė n a s**:

Juk tai ne pastijos pavedimu, - ne valdžios įsakymu jie kilė sakalais, kad Vyčiais paliktų testamentų:

- Tau, Jaunoji Lietuva!

Tai prakalbėjo šia jauna lietuviška dvasia: Prabilo šia lietuviškas gyvenimas į amžių Lietuvą, kuris iš dūminių bakūzių į šviesias seklyčias gyventi kėlėsi: Tai Jaunosios Lietuvos žodis amžiams, kai kilė lietuvių sakalžais žinodami, jog visgalė partija jų nuopelnų sau nepaglemė, kad valdžia Vyčių žygis nepanaudės kaip save išradingume masėms kvaitinti:

- - - - -

Darius ir Girėno skridimas - Jaunosios Lietuvos sūnų pareigos Tėvynei supratime vainikas. Per bolševikmetį šita vainiką ne-

Ša Partizanas.

Ne partijos paveikimu, ne valdžios įsakymu Partizanas kile šygiui. Jį laimino Motina ir jis išjė piktagalviams striukabukams atverti duris išėiti lauk iš lietuviško gyvenimo. Kas to nenori suprasti, kam svetimų ir save varnų kmaukimas apie lietuvišką gyvenimą tiek apkurtinęs ausis, kad patys apie save varnomis krunkti panėgsta, tie lėks per langus ir save gimino valandą praikę.

Atbudus Vytauto dvasia keliauna tėviškos: protėvių kovota prieš vergo dalį, ten likimo vergai prieš Partizaną dreba. Nuo Punios kalno švelgia kunigaikštis Margis, - jo dvasia gyva Partizanų gretomis žengia. Ir Mirga, už Lietuvos gyvenimą jaunatvę save paaukojusi, sesulių apėpta, - iš gūdišios šalies lietuviškai jos kalba:

- Broliai, daug šiedų ir už Urale kalnų šalčiai pakenčė! Bet jie miršta su šypsena veide. Jie ir šia girdi sekant Psaką, kurią tik keikti vergija tegali!

- - - - -

Pikta žiema ir 1949 m. per lietuvišką gyvenimą KVD mašinomis ritasi: kad mūsų širdys užšaltų treško ji, ledu paversti pretą ji norėjo, šalčiu užgniaužti dvasią stengėsi. Pikta rusiška žiema geidė, kad ir mes su ja žmogaus gyvenb treškuliu krunktume. Į pikta žiemą Partizanai ranka moję rinkosi bendrai Vasario 16-sios švęsti, kad Vyčiais atsakytų į bolševiko sprendimus:

- Lietuvos Partizanamskelbiame amnestiją!

- Tai beteisio krunkimas, kad Vyčiais save tėvų ir jiems statytą namą bolševizmu terštų!

- Geres valios artimieji Partizanų pagailėję, nuo uždusimo juos gelbėti suskato, - dokumentus - kaip bėdos vaikams siūlo.

- Kas iš tautos dausių nusileido varnomis po bolševikinį šiukšlyną krapštytis, tie trokšta, kad turėtų prieš ką ir save akis pakelti. Partizanas - Vytis, - jis težiū, kad +

į laisvę tik laisvi jos sūnūs veda.

Dar negirdėta žmonijos istorijoje keršta belševizmas ant Partizanų laivo išliejo!...

- Kuo žemesnės užgaidos, tuo niekšingesnėmis priemonėmis jų patenkinimo siekiama!

- - - - -

Suniuko žiema pavasariu, - kaip jauną pavasarį Partizanai nešė Lietuvai LIKS!

- Atiduok Tėvynei, ką privalai! - Laisvės Kvotojai Vyčiais prakalbėjo lietuviškam gyvenimui!

- Šiuo keliu eidami belševizmą tikrai per langus išmėtysite! - Lietuvos amžiai pritarė!

- - - - -

Šiandien skausmas lietuviui ne žodis, - skausmas nūdienio tautos gyvenime reiškinyš. Kaip kaliniui saulės spidulys, oro srovė

gūsterėjo: atmerkė ligenis akis, Celvinis, gyvenęs ir Krėvės, Šarūno laikais atgavęs oro kalbą:

- Užterštas kambario oras gali ir visai sugesti. Kai tą kambarį gerai išvėdini, tai ir vėl žmogus gali jame gyventi. Taip! Tik Vytaute dvasia prieša puolant nudėmė žalgius mūsų, - tai Vytautui apdraudė Didžiojo teisę, lietuvių tautai svetimoje jūroje ištirpti. Margis amžiams užtikrina lietuviui lietuvišką gyvenimą, nes save valia panie - kiše jam vergu išnykimą. Mirga lietuvių tarnaitę Karžyge vainikavo, nes savi dvasia suprato pareigą Tėvynei.

Šiandien, kai ir Tilšė knygnešiuvi rusiška dvasia alsuoja, kai apie Savanorio Kūrėjo gyvenimą krankdamos supasi varnos, kai ragany triukšmas kurtina žemę, kad Dariaus ir Girėno dvasia stachanovais sai vergijos pančius kalasi, per Lietuvą šiandien visų amžių Lietuva Partizanų žengia, pravedina Lietuvos namą nuo belševikinio tvaiko, lietuviui neleidžia jame užtrokštą!

Vidunaktis, - 48-jų kovos septynioliktąją su-
tinka kaskart smarkėjantis pustymas... Pri-
simena smūiko meliediją, - verkė vieno Par-
tizano rankose smūikas, džiaugsmingai su-
tinkant dalinio vadą... Nuliūdes... lyg žai-
bas pradėgo mintis, - argi paskutinė mane die-
na... Ne, aš nežūsiu!... Kovosiu ir laimėsiu.
Aš kitiems skiepysiu drąsą, drausmę, pasiau-
kojimą.

Peilis sodyboje. Lauke vėjas, snings,
pusto. Po pietų apie pirmą valandą, prane-
ša sargybinis, kad ateina du ginkluoti. Stri-
bai. Dalis vyrų lieka viduje, kiti išsišės-
tom lauke. Prieš stribam į sodybą žengiant
atidarom ugnį. Kulkesvaidininkas krinta vie-
teje, o antras užbėga už namo. Įsmukęs į
vidų, patraukė ant mūsiškių, kurie pagrąsi-
nę granata jį išveja ant mūšų. Trumpas su-
sišaudymas ir, sužeistas į koją, meta gink-
lą ir bėga. Gavęs automatą į krūtinę, iške-
lia rankas, bet staiga lenkiasi ir griebia
iš už sulo išsitraukti kotinę granatą.

- Nelieski- tariu ir granatą ištraukęs
numetu.

Stribas drėbėdamas prašo paleisti, - ne-
kaltas, prievarta į stribus priimtas!...
Pasako, kad trys jo draugai dar toliau pa-
likę ir, kad tuoj įg anie čia ateis. Pra-
deda rėkti, kad skauda sužeistą koją. Vy-
rams sugėdinus, kad lietuviui ir mirtinai
sužeistam nedera dejuoti, nutyla.

Besikalbant su "nekaltu", pamatom atein-
nant ir likusius. Sužeistąjį paguldėm kie-
me, o atvykstančius ant lygaus lauke pa-
sveikiname. Bando dar gintis, bet greit ir
jų du pusautomatai ir automatas prisideda
prie laimėtų kulkesvaidžio ir pusautomatio.
Vyrų nuotaika gera. Traukiamės į mišką, kur-
is yra už kokių septynių šimtų metrų.

Prisnigta, pripustyta; miške nė vienos
pėdos. Automatus keičiam tik ką paimtais

pusautomačiais ir pasirengiam kautynėms. - tokiam sniegui esant be jų neatsipalaiduosime.

Lėtai slenka ilgos nekantraus laukimo valandos. Užkandžiaujam. Spėliojam, kiek bus rusų atsiušta, kaip jie mus puls. Kai kas siūlo, iki rusų dar nėra, trauktis toliau. Bet baimės nė vienas vyras nejaucia, kautynėse išmėginti - Partizanai.

Saulėi leidžiantis į įvykių vietą atvyksta trisdešimt keturi rusai. Penki nuo jų atsiskyrę paeina toliau ir į mišką sulenda. Laukti negalime, sulindusieji gali užėiti mums iš užnugario. Paėję apie 2 km. išsidėstom prie linijos, - geriau neišvengiamos kautynės, negu netikėtas susidūrimas.

Nepraėjus nei dešimčiai minučių, išgirstame artėjančius rusus. Pirmieji jau matosi: eina vorele, susigrūdę. Prie linijos pirmieji stabteli, užpakaliniai grūdėdami užcina iš šonų.

Sužčia keturi kulkosvaidžiai ir septyni pusautomačiai. Kautynės trunka apie valandą laiko. Nuo šūvių gaudžia žemaitijos miškai. Virš jo sužčia, mirga, lengvai lyg strėlės lekia sukštyn, padare pilkų dūmų laną ir pamažu krinta baltos raketos. Vienos krinta, kitos kyla, šešėliuose supasi apsnigtos medžių šakos.

- Perietė... Perietė... - rėkia rusai, bet ir atgal nesitraukia, nors gerą smūgį gavo. Duodu komandą trauktis. Klaukia sudejuoja sužeistas. Paimu iš sužeistose į koją kulkosvaidį, M ir B jį veda.

Sužeistąjį gelbatint, nutruke mūsų vilnis. Rusai neseka, o devynioliką jų niekad Partizanų neseks, - antrą dieną juos dviem pastotėm išvežė.

Prisigavę prie ūkininke, sužeistąjį lydėm vežamą. Paėjus kelius kilometrų, su sužeistąjam, M ir B palinkim laimingas kecionės, - jie kito D. Su M liekame nepažįtamose vietovėse. Pilnatis - šviesu kaip

dieną.

Praeidami pro sodybą išgirstame trakstelėjimą. Vėl ugnis! Atsišaudydami traukiamės, bet rusai neatsilieka: raketom šviesdami bando supti. Dvi kulkos sužei-
džia koją. Parvirstu, bet dar trauktis galiu, nors viskas kliūva, dažnai suklumpu. Iš šono matau M pasiekia upę. Laimė - tenai prieš mane lieptas. Kad M nebandytų bristi, šaukiu eiti prie liepto.

M neatsiliepia. Pašaudęs percinu lieptą. Vėl kelis kartus sužeidžia, bet dar paciti galiu. Pykstu ant M, kad jis mane sužeistą paliko. Išsigelbėti vilties nėra: aplinkui nuo kulipkų dulka sniegas, pro šalį lekia raketos. Dar porą serijų paleidžiu ir einu.

- Pasiėkus šlaite viršų, ar neišgelbėjimas!...

Žaibo greitumu bėga mintys apie gyvenimą. Instiktyviai gimsta mažia. Kai rusai pradeda eiti per lieptą, aš jau šlaite viršuje. Dar keletas mano serijų ir rusai metasi atgal...

Pirmoje sodyboje paimu arkli. Užsėsti patsai negaliu, - šeiminkas užkelia. Arklys nebalnetas ir labai liesas. Noriu jeti šoliu, kad mažiau kratytų, bet arklys tebėga risčia. Jo jėgas labai kankina, dėl to po porą km. arkli paleidžiu ir virsdamas einu toliau.

Lygu, sniegas, jokios pėdos. Bet gera, kad jau neapšaudė, tik užpakaly matosi gėtomos įvairių spalvų raketos. Dangstydamasis sodybomis, pavargęs, nusilpęs įeinu į krūmus. Iš krūmų išlindęs susitinku su rusais. Stabdo. Paleidęs keletą serijų metas atgal. Rusai apšaudė, bet nesiveja. Einau, virstu, sušlampa, automatas prisivaro sniege ir užšala. Automata ant peties užsi-
metęs, į fankas paimu pistoletą ir einu toliau. Jaučiu, kad jėgos baigiasi.

Ir vėl pas žmogų. Prašau pavežti. Neturi rogių, - kaimynui paskolinęs. Užkelia ant arklio ir, eidamas prieky, rodo kelią. Nu-

silpęs nuo arklio nukrintu. Žmogus nubėga į artimiausią sėdybę. Atsigavęs seku jį. Jau ir arklys pakinkytas. Smagia risčia pasiekiau pažįstamus žmones. Pasiėkiu ir būstinę.

Antrą sužinau, kad M perbridęs upę žuvo. Liūdna. Liūdna ne vien dėl to, kad maniau, jog jis buvo pabėgęs.

- - - - -

Dešimta diena guliu vienas. Nuo žaizdų nusilpęs. Didysis penktadienis. Je nuotai-komis gyvenau.

Prizimenu žuvusius kevoje. Į bunkerį įeina A. Paduoda laiškus ir paima dažymui megstini. Prašau palaukti iki laiškus perskaitysiu, - gal reikės duoti skubų atsakymą.

Paskutiniu pranešama, kad greitai laiku numatytas vežimas į "plačiąją tėvynę". Išpėju A, kad būtų atsargi. kažkas krenta į bunkerį... po poros sekundžių kritimas kartoja-si... tylia. Nusprendžiu, kad A vaikai, grįžę iš gimnazijos, į bunkerio angą mėto pagalius. A išlipa iš bunkerio. Staiga girėžiu:

- Pilnas kėmas rusų!

- Jei kieme yra rusų, lipk į vidų! - juokiuos. Maniau, kad šeiminkė juokauja.

- Man iš angos belipant vienas rusas išbėgo, - persigandusi A grįžusi sako.

Dingteri mintis: bunkeris atrastas. Dau-giau nieko nebelieka, kaip, sunaikinus dokumentus, nusišauti. A mane mintį supranta ir prašo nepalikti gyvos.

Kiekvieną akimirką rusų granata gali mane užmušti ar užtroškinti, - tada ir dokumentų sunaikinti nespėsiu. Kas daryti! Prašau A, kad naikintų dokumentus, o aš bandysiu veržtis ginti angos. A sutinka.

Nuplėšiu tvaračius, - jie judėti trukdo. Lipu iš lovos, - svaigsta galva, susipina kojos ir aš pakrintu ant grindų. Paskutines jėgas ištempęs stojus ir, griežęs atakes šautuvą, einu prie angos. Šaunu. Niekas neatsiliepis. Išlipu į viršų.

- Dėkui Dievui, malkinė tuščia! Pakel rusai, mane nukovę, prieis prie angso. A dokumentus spės sunaikinti!...

Dairausi pro malkinės plyšius - apsupta. Suskaičiuoju šešis. Visų ginklai į mane atkreipti. Artėja! Baimės nejaušiu, tik, ir vėl regiu visą savo gyvenimą prieš akis!...

- Dieve, leisk garbingai atlikti pareigą Tėvynei!...

Persižegnoju. Nusitaikau į kulkesvaidį - rinką. Įtartinas bruzdėjimas antrojo pusėje malkinės. Pribėgu prie plyšio, - už 2-3 m. guli rusas su automatu.

- Jis man pavojingiausias!... - rusas sumunka...

Užverda kautynės. Pavieniai ir serijomis šaudydamos, nuolat keisdamos kovavietes, stengies sudaryti vaizdą, kad šaudau ne vienas.

Padvedama A trūkšiamų šovinių praneša, kad dokumentus baigianti sunaikinti. Ne tik patenkintas, kad rusai dokumentų negaus, bet jau galveju ir apie išsiveržimą.

- Sužeistas esu! - šaukia lietuviškai!

- Strebai!... - ant širdies lengviau darosi.

Malkinės sienos suakėtos, bet manęs kulkes nenori imti. Praneša, kad dokumentai sunaikinti.

- Pareiga atliktai!...

Laušiu sieną. Pasisėka. Grižęs apšaudau strebus, - jie traukiasi į intaką.

- Blegai!... bandys supti!... A bunkeryje - jos palikti negaliu.

Sunaikinus dokumentus išlindo ir A.

- Greitai lipk prė plyšį ir bėk į intaką, - aš šaudysiu!...

A pirma nedrįsta, sako man veržtis. Ginčams nėra laiko. Intaką pasiekus nutyla strebų šūviai, bet A nėra.

- Ar netikėta kulka ją bus pakirtusi!... Nerimstant širdžiai tik dėl A žuvimo, laimingai pasiekiu mišką ir savuosius. Kitą die-

na sužinau, kad strebai ne supti mane nerė-
jo, bet, palikę nukautą ir sužeistą likimo
valiai, pabėgo. A, šūviams nutilus, išbėgo
pro duris:

VASARIO 16-JI

Normantai su Mintautais labai gražiai su-
gyveno, - ypatingai seniai. Nepriklausomybės
kovų savanoriai, belševikmetį abi šeimos la-
bai skaudžiai pajunta: Miršta Normantas. Abi
šeimos rečiau ir besusitinka:

1947 m. Vasario 16-jį: Mintautas apsilau-
ko miestelyje. Bet, - nenori Savanoris Kūrė-
jas būti kiemo pajuoktas, - akuba į namus.

- Ar nenori ir tekią dieną savų aplauky-
ti! - bara Normantienė į trobą Mintautą ves-
damosi:

- Nėra džiaugsmo, kaimyne! Nesenai grį -
žau iš kalėjimo, bet ir šia ne kuo laisviau.:

Mintautas kalbos nebaigia: kambarį lie-
tuviška trispalvė išskleista, patefonas gro-
ja Savanorių maršą:

- Tu už munis liejai kraują Nepriklauso-
mybės kovose... dabar tavo sūnūs tavo ir
šitos pastogės ikūrėje keliu eina... Būk pa-
sveikintas, Savanori Kūrėjau, didžios lietu-
viui šventės dieną!...

... gal ir negalėje Normantienė daugiau
kalbėti...

Nei jie neverkė: Nepriklausomybės kovų
jaunimas tik ašaras į trispalvę nusišluostė.

Užrašė Takkėgėšė.

V I S U O M E N I N Ė V E I K L A

Tautinis skyrius

L a u k ž n e l i s

Lietuva Tėvynė mūsų

Nūdienės kovos pagrindū yra Vasario 16-ji. Šią datą prieš 32 metus įamžino Lietuvos Taryba, tą dieną Vilniuje deklaruodama Lietuvos Nepriklausomybę.

Prieš metus į Vilnių rinkosi Lietuvos Nepriklausomybės dubdkasiai LKP(b), kad Vasario 16-sios išvakarėse išklauzų Stalino sprendimą, kuriuo diskvalifikuojamas lietuvis ūkininkas, kad tū remdamasis Trofimovas palaidotų Lietuvos Nepriklausomybę kolchoze.

Irgi prieš metus Vasario 16 d. LLKS deklaravo, kad Lietuvos Nepriklausomybės atžvilgiu Stalino viltys yra tuščios, kad Stalinui vergiška priklausomybė teliečia LKP(b), bet ne lietuvių tautą, ne jos valią gyvenoti nepriklausomai.

Deklaracija tėra žodis. Kad šitas žodis virstų gyvenimu, jis reikalingas paremti atitinkamais darbais. 1918 m. deklaraciją savais žygiais įteisino Savanoris Kūstėjas, 1949 m. įteisino tauta per LLKS.

Paties Stalino tvirtinimu, socializmo pralaimėjimas kaimo, proletariate žlugimas, rašt. 10 t., - Lietuvoje vyksta kova tarp LKP(b) žlugimo ir LLKS deklaracijos įgyvendinimo. Kad LKP(b) žuvime stadijoje, parodo jos žaūkmai apie tarybinio piliečio žūtbutinę meilę savo Tėvynei.

Cituotu Stalino tvirtinimu yra, kad LKP(b) Tėvynės sąveką sudare proletariate diktatūra. Bet "Tiesa" 50.01.05. pateikia ir šią Stalino tvirtinimą: "Nebuvo reikalo nuversiti kapitalizmą 1917 m. spalįje ir ištisą

metų eilę statyti socializmą, jei mes nepasieksime to, kad žmonės gyventų pas mus pasiturinčiai".

Šiuo Stalinas proletariato diktatūrą įspėja, kad ji liks beprasmė, jeigu jos valioje žmonės bus nepasiturintieji. Šią pasiturėjimą realiaiparedė antras pasaulinis karas, apie kurį laimėjimą 44.11.06 Stalinas kalbėjo: "Jeigu Raudonoji Armija pajėgė sekmingai atlikti savo pareigą Tėvynei ir išvijo vokiečius iš tarybinės žemės ribų, tai ji padarė tatau dėka to, kad ją iš užnugario su pasiaukojimu rėmė visa Šalis, visos mūsų šalies tautos."

1944 m. regėję vietoj Raudonosios Armijos į frontą besiveržiančius vyrus ir moteris, senius ir vaikus, kad bent prieš mirtį pavalgytų amerikoniškų konservų, ar iš mūsų ūkininkų pasigrobtų mėsą kiaulėms, šalia miltų, tegalime tvirtinti, kad bolševikinei Tėvynei fronte pergales lėmė jos šalyje siaučias badas visuotinis. Tai rodo: arba Stalinas žmogaus pasiturėjimu suprantą badavimą, arba jis neregi proletariato diktatūros jo tvirtinimams priešingų padarinių.

1944-45 m.m. žiemą ant beržo tešies rašyti iš Rusijos moterų laišakai apie tai, kad jų vaikai tikisi pavalgyti pavasarį, jei atšilus žemei, bulviuose jie ras pernykusių bulvių irgi tesako, kad proletariato diktatūra ir žlugime išvengė tik dėka bado išbadėję vaikai kontrevoliucijos juk nesukels.

Klaikios bolševikinės Tėvyinės ir nūdienos akivaizdoje tegalima regėti, kad visi šitie trys Stalino tvirtinimai tėra lygūs anėšinosios atminties Gėbelso kalbų triukšams. Kai jis kalba į VKP(b) suvažiavimą, tai bevasi bolševiką kursto kūt būt išgelbāt savo kailį - suproletarint kainą. Kalbėdamas į profsąjungas jis švaistosi gerbūviu, - kad tuo bolševikinei Tėvynei įteisinus apkaltinimus už "sabotažą". Karo

atveju duriame tautoms į jų patriotinius jausmus, - primetant pareigą tautai, perspėjama nekaltinti NKVD-istų už šaudymą tų jos sūnų, kuriems amžinasis badas pabėdė.

Kas neaklas ir šiandien regi, kad bolševikinė tėvynė tėra barbariškas denkichotizmas - kova su norealūs gyvenimo paties savyje iššauktais priešais: LLKS tai regėdamas tvirtina, kad ir Stalinas tėra tuš - čias bolševikinės tėvynės žodis, dėl to ir jo viltys dėl Lietuvos Nepriklausomybės palaikymo tėra bolševikinė gražbylystė. Taip pat, kad Stalino žodį priversti gyventi tegali ir už karą žiauresnis badas, - LLKS savo žodį remdamas atitinkamais darbais, Trofimove žiaurumą ir tramdo: LKP(b) ir pati regėdama, kad tuščias jos pastanges reali Lietuvos gyvenimą paversti tuščiu Stalino žodžiu, dėlto vergiškai Lietuvoje Stalino planus tegali vykdyti tik tarybinės - badmirių armijos pagalba.

Kiek reali ir šita armija, parodo jos aukštųjų karininkų bėgimas pas jos priešus. Tai liudijimas, kad gaudoma proga pas amerikonus pavalgyti, ji pati savo gyvenimo priešų palieka.

Argi galima išgelbėti nuo žlugimo tą, kuris patsai savo gyvenimo priešas yra? O kas gi išgelbės LKP(b) nuo žlugimo, kai už amerikoniškus konservus jos gyvenimo ramstis jai priešų paliks?

- - - - -

Jeigu Stalinas nebūtų tuščias žodis, juk jį antras pasaulinis karas būtų įtikinęs, kad je nudivasėjusio vėnūgario neveikia jėm ir automatai, kad jis pasiaukojimu remia tos tėvynės interesus, kuri jį konservais maitina. Jeigu LKP(b) nebūtų Trofimove kunščio apsvaiginta, juk ji regėtų, kad lietuvių Partizano supratimas pareigos Tėvynei ir Stalino nudivasintus įtikina, kad tai yra žme - gaus gyvenimas: Čia nėra stalininio --oto

laužymu kiekvieną atvejų rasti žmogui apka-
tiniame priešastį, bet tai gyvenimo kova už
savo būvį, ką gražiausiai išsako lietuvis Par-
tizanas šituo tvirtinimui

- Jeigu ir po karo Lietuvą valdytų ponai,
tai žinésime kelią į mišką - nebésime kovos.
Ne vien lenkiškai galvojančioms šitas
tvirtinimas gali kelti šurpą dėl Nepri-
klausimos Lietuvos gyvenimo.- jis teesupran-
tamas tik žmogaus gyvenime dvasiai, kuri
regi, kad šieje kovoje lietuvis ne tik prie-
šai, bet ir amžiai nepalaus. Paiknine tau-
tos atgimimą, kuris vainikuotas Vasario 16-ja.

Dar baudžiaminku būdamas lietuvis il-
gėjosi žemės nušavybės.- šitą ilgą išsa-
kė pavadinamas žemę Motina. Tik šia jįsai
regėjo savo laisvę ir nepriklausomybę - nuo
ponų - žemės savininkų - ūkininku būdamas
lietuvis garantavosi patisai sau ponų gyve-
nimą.

Pirmoje eilėje lietuvis šitą kovą turė-
je laimėti savo dvasioje: nugalėti geismus,
kurių tenkinimas jį telino nuo žemės išgij-
jimo; akylaidsioje lėbaujančių ponų nugalėti
ir pikta pagundą net ir prieš savo gyvenimo
viešpatį prakitarti,- kad bent mane vaikai
pohais būtų - ant kitų. Patirtą vargą sau
gyvenime besiekiant leisdavo užmiršti te
laimė, kuri lietuvių sutikdavo lietuvių išvy-
dus patį sau žmogumi esant. Tai buvo stip-
rybė ir artinioms grumiantis dėl duonos kąs-
nio. Kas tuo laiku iš lietuvių pritaigdavo
prie dvarų urėdais, prie valdžios parkrikė-
tais, poniškąją ištikimybę savo duondaviams
tegalėje įrodyti taip, kad ir šiandien tau-
teje gyvas pasakymas, jog savas šuva skau-
džiausiai kanda. Tik ne vien jau tai grūdi-
no nutelti lietuvių nuo tėvų kelio,- pasenus
netekus jėgų poniškai ištikimybei laimėti
urėdų ir parkrikėstų žuniškas likimas ver-
tė lietuvių šituo keliu einančiu blauretis,
nuo šite kelio iki yra jėgų gintis:

Tai lietuvis kelias - paniekinant šunke-

lius į Vasarį 16-ją!

- - - - -

Politrukinis pretas ir šiandien širdina lietuvi, kad Lietuva su savo ponais ir Nepriklausomybę atsikovojejus^{ns} pasielgė belše - vikiškai - jų neišgudė ir amų turto nenu - savino! Aišku, ubago dvasia tik politruko pretu ir tegali škaistyti. Apie šita dvasia besivažuojančių darbus 41.11.07 ir Stalinas pasakė: "Fašistinė Vokietija sprogo pa savo nusikaltimų našta".

Lietuvie dvasia, kuri dar baudžianinku lietuviui esant ilgėjosi ne kolchoze - be - teisės, dėl to ir šavanorį kūrėją, naujakurį tikina, kad jis tik tada bus sau žmogus, kai sau gyventi trobesius statysis ne ant ratukų, ne ant beteisėde grebio, bent ant teisinių pagrindų įgyjamo ūkie!

Jeigu Lietuva būtų grebusi dvarininkų žemės be atitinkamo atlyginimo, tai Pilsūdė - kis prieš pasaulį būtų teisingis, kad jo dūvisijos gina Lietuvoje Lenkijos piliečius nuo barbariške jų apiplėšimo, - tarptautinc teise remiantis, Lietuvos dvarininkai galė - jo printi Lenkijos pilietybę! Tiesa, prieš Pilsūdėki mums galėjo padėti bolševikai. Bet tuo atveju vietoje LLKS, šiandien Lietuva turėtų geidauti, kad atome bombą turėtų Sta - linas prieš tuos, kurie žmonijas gyvenimą re - mia ne jėgos gelybe, bet žmogais prigyventa teise!

Dvarininkai su Lietuvos žemės ūkie minis - teriu sudarydamis jų valdytes Lietuvoj žemės parėavime aktus prieš pasaulį patvirtino, kad ir senosios Lietuvos gyvenime žemėjai prisidėda prie demokratinės Lietuvos Nepriklausomybės iteisinimo, prie Lietuvos valstybės priėmimo į tarptautinį bendradarbiavimą, kuriam apginti šiandien veikia Atlante Paktas! Bet, kad ir Nepriklausomes Lietuvos laiku nesilievi lietuvie kova prieš jam ponu grę -

siantį, to tik bolševizmo sūterorizuotas protas išvelgti negali. Pirmiausia šita kova vyko prieš tą lietuvio dvasią, kuri savo giminazisteką regėjo panyte, poniaišiuku. Juk šitie, kurie iš mažens lietuviui nemielai praverdžiuojami tuo ir užaugo, Lietuvos teismui teko bausti kaip vagis valstybės turto.

Nelengva Lietuvai teko kova ir prieš mėsčioniškąjį penizmą, kuris lietuvaiteš žydmergomis norėjo regėti. Tik šita kova tų priemonių pagalba buvo vedama, kad višais atvejais už šią kovą prieš Hages tribunolą Lietuva taip galėtų atsakyti, kaip atsakė Romnų geležinkelio byloje - pačiam iškundėjui balsuojant Lietuvos naudai.

Šita lietuviš kova būdama realia lietuvių gyvenimu nepálaužiama ir nūdienų teroru bolševikui siekiant, kad prie jo lango atsidadusėjęs badmiris ir prieš savo gyvenimo viešpatį prasitertų, - kad bent mano vaikiai bolševikais būtų.

Lietuvų kovoje stiprina rami dvasia nusidėjęs prieš artimą - nenuklydus nuo tėvų kelio, grūdintoju nesugundyti būti pondraugiu yra tų klaukus švilgnis į savo nūdieną ir ateitį, kurie bolševizmui pasaus pasirodžius pikčiausiai savus kesti puolė.

- - - - -

Iš anšių atėjusi lietuvių dvasia per bolševikmetį Partizanų eina tam, kad Lietuvai atsikovojus Vasario 16-cios teisę ji taip pat būtų gyva. Pirmiausia ji sėks pilnutinės lietuvių nepriklausomybės tuo atžvilgiu, kad Savanoris Kurėjas šitą nepriklausomybę lietuviui garantavo 8-15. na žemės savininku esant, tiek nūdienos iteisina ant orinių sklypų gyvenanšių iškėliną į savistovių škininkų gyvenimą. Šito siekiant teko užbaigti ir su tautos dvasios anachronizmu - su dvarų lieknonėmis, kurie Lietuvos Nepriklausomy-

būs viensēdšālais šūdinā, līg savos īšlaikymui ilgēdamiesi vergu tikrais neškalaušālais vīrto, kuris nādieņai parodē, kad tēra istrebiteliams uževeisti perykļa, sovchozams, kolchozams pprādāia.

Tik, kiek šiandienā no visiem lietuvians ginklo pagalba tenka atiduoti save pareigā Tēvynei, tiek Nepriklāusomas Lietuvas laiku no visiem tos par igos teks artogais atlikti. Reikēs Lietuvai ir amatninku, valstybēs tarnautojū, įvairiū profesijū pagalba tarnaujānčiū Tēvynei. Dēlto gali kilti klausimas, ar galēs būti žemēs savininkai Lietuvoje tie lietuviai, kurie už Tēvynei pareigū ēšingū gaus pragyvenimui atlyginimā.

Kaip ir į kiekvienā, taip ir į šitā gali- mū klausimā gausime atsakymā, kurie pagrindu remdamiesi mes jį statysime. Siekientieji ta u- toje klāsinīū ar kitū skirtumū visuomet tvir- tina, kad bātū netvarka, jei gaunantis minis- teris atlyginimā dar ir žemēs turētū. Bet mums kovos pagrindu yra Vasario 16-ji. Tuo atstato- ma Lietuvoje Nepriklāusomybē be lominiū ir ki- tokiū skirtumū. Remiantis baudžiāuninko ilg- siū gautume: negalint valstybēs tarnautojūibū- ti žemēs savininku Tēvynei pareigos atveju jam Kotina turētū būti jo tarnyba.

Teorijoje nē viena valstybē negalētū skus- tis tais save tarnautojais, kuriū pareigos yra ju Kotina, jei gu praktika mums pavysdšiu ne- pakištū "tēvo" Stalino. Šito senio Kotina yra teorinis bolševizmas, kuriai sūnaus moilē jisei atiduoda kolchozais. Klausimas: ar Sta- lines ir Lietuvī verstu bati kolchozninku, jei- gu - jis būdamas praktišku lietuvīū škininku, savū gyvenimū jaustū lietuvio dvasiā?

Vasario 16-ji - lietuvīū vienybēs įgyven- dinime siekimas. Šitai vienybei siekti mes te- galime inti tik žemē. Ne tik Lietuvos gyvenim- no pagrindu negali bati gydytojų, profesorū, amatninkū reikalavimū pirm visko tenkinimas, ne tik Lietuvos valstybēs prezidentu turēs bū- ti mylintis save žemē, kaip savo Kotinā, lio- tuvis, bet ir teisēju, tas supras lietuvīū.

lą dėl žemės, kuriam pažiam jo žemės ir ma-
žiausias gabalėlis bus netaskiriamas nuo gy-
venimo, kaip netaskiriama nuo kūno kurinors
dalis.

Tarnyba, profesija, tėra lietuvių parei-
ga Tėvynei. Žemė yra lietuvių gyvenimas -
Tėvynė, kurią kaip savo Motiną mylėdamas,
gražiausiai bendrą kalbą lietuvių su lietu-
viu ras. Dėlto, nežiūrint kuo remiantis, to-
linimas lietuvių nuo teisės į lietuvišką že-
mę, tebutų jo tolinimas nuo savo tėvynės, tuo
ir nuo jai pareigos uspratimo.

Lietuvių ir bolševikinio žmogaus dvasia
rodo lietuviui ir aukščiausios žemės normos
klausimo išsprendimą Lietuvoje. Politrukei
sako, kad bolševizmo šalyje žmogus vertina-
mas brangiau už visus aukso kalnus. Taip
kalbama masėms, kurias kolektyvinių priedan-
ga lydi smėlinas pasmerkinimas savo likimą
prakeikti Sibire, katergoj, per liūnus žme-
nių levonais kanalus grindžiant. Kas gi ta-
da bolševikinėj šaly yra žmogus, kuris bran-
gesnis už visus aukso kalnus?

PRR Nr. 1 yra vaizdelis iš Stalino są-
naus gyvenimo. Čia ryškūs bolševikinio žmo-
gus, kuris už patarnavimus bolševizmui tik-
rai ir už aukšą brangesnį atlyginimą gauna,
kuris tegali šaukti, kad jam į gerklę piltų
spirito.

Bolševizmas šito pasiekia dėka jo valdo-
noj šaly veikiančios nusavybės teisės. Auk-
saverčiai savo kasdienines pajamas tegalėda-
mi iškeisti į lėbavinę - ištvirkimą, su tuo
ištvirkimu susigyvena, kaip su savo dalia.
Politbiurą tai įgalina ne vien iš masių dra-
ciausius "prasikaltėlių" užplėnavimus daryti,
bet neišvengiamas ištvirkimas atpažaiduoja jo
pastovumą ir nuo tų, kurie bolševikiniais ge-
dijais perankstyviai vengia jos sudėties pa-
keisti.

Nė vien mūsų kova prieš bolševizmą, te i-
singas lietuvių kovos supratimas ir prieš

ir prieš nacizma priedo, kad lietuvie savs dvasia
yra priešas ir prieš gundomasias sąlygas lietu-
viui nusikalsti prieš Tėvynę. Tai Lietuvos nepri-
klausomą gyvenimą ipareigoja: lietuvius mokslai-
vius lietuviškosios mokslo įstaigos savu lygiu
tegalai tikinti, kad ne užsienyje, bet šia tinka-
niausia galima pasirengti atiduoti savo pareigą
Tėvynėi! Lietuviams mokslavyriams, įvairių pro-
fesių tudentams lietuviškas gyvenimas privalo
rodyti, kad ne užsienyje, bet Lietuvoje jie turi
tinkamiausias sąlygas savo dydybei parodyti; na-
nie ar užsienyje (ryškiusiu mums pavyzdžiu mums
yra JAV) praturtėję lietuviai, kad rėmėtu jog
ne vien užsienyje, bet ir savo Tėvynės gyvenime
jie ir šalininkais gali pasireikšti.

Nepriklausomos Lietuvos gyvenimas žmogaus ver-
tės aukso kalnais nenustatinės, bet, kiek savo
dvasinėmis ir protinėmis savybėmis tetinkančio
valsčiaus sargo pareigoms eiti norinks valstybės
presidentu, taip nelygiavertį atlyginimą už sa-
vo pareigą Tėvynėi gaus gimnazista karvelius be-
gaudęs ir tas, kuris ir universiteto laikus vėni
kaip rimtą rengimąsi tinkamai tarnauti artinui.
Aišku, kas vertingai gaus už savo darbą svarų
atlyginimą iš valstybės išde ar iš privačios
praktikos, tam lietuviško gyvenime įstatymai te-
galės padėti tik vertingai gautas pajamas ir su-
naudėti. Čia įausprendžiamas ir aukščiausias
Lietuvoje žemės normos klausimas.

Galime būti tikri, kad nebus pasaulyje tokių
įstatymų, kurie draustų vienokią ar kitokią že-
mės normą Lietuvoje nustatyti. Bet nepriklauso-
ma Lietuva neturės ir tokių įstatymų, kurie
vorstų lietuvius gyventi vien Lietuvoje. Dėl to:
jeigu mūsų šalies įstatymai amerikoni lietuviui
nolcis Lietuvoje įsigyti tokį ūki, kuris je dva-
sį sotintų, tai darai je ušdirbtus delerius
gundysim išleisti je patinkanam ūkiui užsienyje
pirktis: Lietuvoje praturtėjusiam gydytojui,
šalininkui, prekybininkui, smetininkui tuo parody-
sim kelis įsigyti plantaciją Afrikoje ar kitam
žemynė.

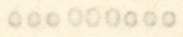
Kiek dera pastangos visam pasauli įgalinti
švečių dera - greičiai gyventi ir stambiu ūki-
ninku, tiek ir Savanerie Kūrėjo nustatyta aukš-
čiausia švečių norma Lietuvoje, rinktai švečių-
šiem į lietuvišką gyvenimą, neįturėtų būti baisi.
Dėl to lietuviui kiltų nebent šitas įtarimas,
kad tuo Lietuvoje ir po bolševiknešio būtų į i-
sintas bernarimas.

Jeigu dėl aukščiausios normos būtų kalba ne
apsisprendus dėl šios normos minimumo, garan-
tuojančio lietuviui nepriklausomybę, būtų ne-
galėtų. Šiuo atveju greičiau gali kilti įta-
rimas, kad stambus ūkis apuaptas nepriklauso-
my nuo jų ūkininkų negalės gauti gėdaujamą
kainą jėgos, dėl to negalės verstis. Bet šit-
taip galvoti tegali tie, kurie neregį, kad
lietuvis į Ameriką tevašiuoja uždirbti pinigų,
kad jų pagalba Lietuvoje įsigytų sau ir savo
nėniam gyvenimą.

Kas lietuvišką šem nerėtų regėti uždarbio
šaltiniu, tie ir lietuvi gėdautų suprasti tik
kaip išnaudojamą darbo jėgą. Bet tai lietuviš-
kos dvasios anachronizmas, kad Lietuva nuo šit-
tekių geismų galėtų apsidrausti, jos gyvenimo
idealu turėtų būti ir tai, kad ir fabrike dar-
bininkas lietuvis savę nepriklausomybę įaustų
prie nuosavų darže išaugintų daršovių rėšic,
prie nuosavų bičiųkerio.

Į anšių lietuvis dvasia per bolševinetį
partizanų keliama tam, kad anšiais lietuviui
ne užsiėnyje, bet savo gyvenimą Lietuvoje re-
gėdami lietuvišku nuėširdumu giedotų:

- - L i e t u v a t ė v y n ė m ū s ū !

T I E S O S P Ė D S A K A I S

Prieš tarybinį teismą senukas.

- Kodėl nesuneiki valstybei priklausomų 22 tūkst. rublių šemės mokesčių?
- Kad užantepaudusta mano klėtis.
- O kas gi jų užantepaudavo?
- Valstiaus Vykdomasis Komitetas.
- Pošėl?
- Kaip senas, kaip šviesio tarybinėj orni-

Jaš vienturēio sunas tēvas, turis dvidešimt
no šēnās, padāvianu prašymā atleisti mane nuo
subuošūnaine...

- Jaigu senas sei, tai kas tau šenā dirba?

- Kiek pašēdēmas patsai, ko ne - pasisam-
dēmas...

- Sandomājs jōga naudojais!... Uš taryhi-
nie piliešio - naudojimą atsēdēsi 3 netus ka-
lējims!

*** *** ***

- Redāi nosaki, kad taugimins pašējo! -
iē šalīsa nuteistajam šnibēda.

- Vada būt nuteisē uš apgavystē! - ašaras
brauklēmas nors šitims istengis atcikirsti
senukas.

Ušrsēšē Grytis

*** *** ***

Atējai i padauli, atējai i gyvenimā no
turtu krauti, ne grašiai puoštis, bet rauti
manie ir sēti derybes!

*** *** ***

- "išnaitinkims pavydā - išnyks viesi mūsų
vergai".

Iē partizano dienyno

*** *** ***

T Ē V I N Š I Š A U K I A N T

L i n a s

Tēviškās takeliasis

Šarons tebeģstant, paslaptingu miške ta-
keliu, šingšievone mano tēviškēn. Dievas
slēpē rākas. Paškur rusei rāké "tri tankisti"
ir veterāri tylē audrumēdavo autometu serijēs.
Betulā mūsų laukē sūšlita vokeriene. Tē-
velis alušie atnešē. Iššjau sēširēti take-
liu, no karšis tiep sūnku būdavo atsievē-
liti. Štai, sūšlita šaršēljo. Tyšio kryšius
šaršē, tyšio šaršē šaršēljo. Tai sē šar-

nian našlaitės žiedą - mašian, - mane Motulė
lainino. Suklupau, - prisiečiau žemci Motinai,
kad parnešiu jai laisvę žydinčius pavasarius.
Išleisdama Motulė man ir broliui užhabino
po mešalikelį:

- Tegul jus Marija išveda per audras, kad
grįžtumėte pas mane, kaip šis žydintis pava-
saris...

Tas pats takelis vedė mus atgal. Nuo pa-
liesty šakų byrėdami šalti rasos lašai, gai-
vino įkaitusį mano veidą.

=== === ===

- Tavo sūnūs banditai!... Rytą erinuose
radau į mišką nucity pėdas! ...Išvežti tavo!-
Plūsta Motiną naujos dienos valdovas, savo
gyvenime artejo prakaite nepažinęs.

Vasara. Ankstyvą rytą sekmadienio dužgia
mašinos. Kulkosvaidžių ugnies lydinės tėvas
bėga į mišką. Ruskiai puola stovyklą. Tik
dėka nuolatinių lietus ir tankumų, gyvi
sulaukėme vakaro. Bet ir naujas rytas nelinks-
mas: virš miške taip pat lėktuvai skraido,
miške dažni susišaudymai vyksta.

Baigiasi antra diena. Nevalga, perpirkė.
Nutarę eit į palaukę, atsargiai elenkame ru-
eų išmintais takais. Pasiekę paniškę sušino-
me, kad rusai siaučia grating mišką.

- Ten du būriai..., - prabėga šiurpi mint-
tis ir tuoj ją nutraukia užviręs anam miško
pragas.

Kautynės ten trunka iki nakties! Naktis!...
Šiuo atveju Partizanų išsigelbėjimas...

Ryte žinios: Geležiniai Vilke būrys, paklo-
jęs 73 rusus, neteko! Brolių. Šinone į mišką.

- Nušautas žmogus!... Tėvas!...

Nebeglaudė tasyk prie savo tėviškos krū-
tinės... neišbušiuo kaip visomet susitikus...
tik, redes, dar kartą jo atšalusios lūpos ta-
rė:

- Geriau eš savo žemėj mirsiu, bet į Sibi-
rą nevažiuosiu... Aš savo atgyvensiu..., kad
tik jūs grįžtumėt.

Slinko gūžties dienos. Kasdien iki naujų
merkia lietus, beveik kasdien ir rusai sies-

šia. Būliu, kuriuose išskleidė pirmosios kau-
tynės, surasti negalima. Šandai paėmė mišką,
kad Partizanai registruojasi.

• ...Nejaugi tu viskas baigta!...

Sutinku Motiną.

- Vaikeliai!... Jums kelias perodė Tėvas...

Argi Jūs bijote vargo? ... Ne! ... Vaikai! ...
Jūs nesiregistruosite! ...

***

Mes registruotis negalvojame. Motinos šo-
džiai mums tik palaiminimu Tėvui atsakyti:
- Tėveli! Mes savo gyvenimu ir šiandieni-
ne kova gyvenime kelius nutiesime!

Nubalęs Jurgis

- Iki "rojaus" skėriai nebuvo atėję sunai-
kinti mūsų žemės, iki komunizmo tepažinam tik
iš spaudos - tikėjau, kad bolševizmas žmogaus
išganymas... buvau suklydęs... Aš daugiau ne-
noriu - bolševizmui tarnauti! su lietuviu gi-
mės, tik jae ir mirt tenoriu! Aš noriu vėl
būti žmogumi, noriu prisidėti prie tautos sa-
jūdžio! - suradęs Jurgis Partizanus, jiems
savo lietuvišką širdį atveria.

Lietuviškos rankos susijungia: Partizanai
ir jų Bičiulis padeda Lietuvai pergdyventi
bolševizmą, iki praradę jausi Jurgį rusai išve-
ža į Sibirą, kad jis gelutinai įsitikintų
bolševizmo pražūtingumu žmogui.

Užrašė Gelovinis

Antys

Tėviškės laukais žengiantį Kęstučio dali-
nį pavasarie džisugsmu sveikina bytas. Priė-
jus prie upės vyras pa stebi, kad antroji jos
pusė jueduoja įtartini taškai. Žiūronai pa-
reid, kad snaudžia trys pasalaūjantieji ru-
sai. Vyras dėstosi. Snaudeliai pašoktė, bet
greit jų vietoje palieka škužlių krūves.

Toliau esantieji burliškai pašadinti triukš-
mo pradeda šuadyti, bet Partizanai, nenorėda-
mi su jais turėti reikalų, pasitraukia į švend-

rėnis apaugusį raistą.

- Kvar... kvar... - sekdami rusai Partizanus ančių balsais susišaukia. Partizanai prisileidę "antis" kuo arčiau, taip jas pavaišino švinu, kad vietoj Stalino jau anes ir pagalbą Marijos šaukiasi.

"Bekejes" "antis" burliškai palikę apraudę ti raistui, švendres lenkdami, nešasi namučiu. Partizanai, daugiau jau burliokų nepersekiojami, sveiki žygiuoja jiems šinonais keliais.

Užrašė Gelovinis

Parciga

1947 m. vasario mėn. 9 d. Arvylių kaime vyrai mitinguoja: balsuoti ar ne.

- Tegul bala!... Aš tai nebalsuosiu! Ne-tpli ir Vasario 16-ji, - gėda bus prieš žmo-nes ir akis pakelti!... - kalba Galintas.

- Argi jau mes ne lėdūviai?... Ar jau save kailį patys parduosime? - vyrai rankom moja.

- Vyrai, - pas Žilainį!... ten dar ir alaus yra!... - Gumbaitis mitingą užbaigia.

Pas Žilainį susirinkęs visas kaimas. Rai-vys siūlo:

- Nežinau, vyrai, kiek man pritarėit, bet aš numačiau, kad mums gali būti gėda prieš kitus kaimus: visi po kryžių pastatė, o mes dar ne. Tarp mūsų išdaviko nėra, kaip norė-sime, taip ir padarysime.

- Raiviui visi pritaria. Susiskirsčius dar-bais, šeimininkė, įnešus vyno butelį sako:

- Jis dar iš laisvės laikų. Laikiau lais-vei pasveikinti! Jūsų nutarimą nebalsuoti norėjau juo atžymėti, dabar sveikinu jūsų nutarimą!

- Su raudona dėže atvažiuoja! - iš kieme įbėgę šaukia vaikai.

- Kur šeima! - rėkauja aktyvas, - išsi - slėpstė!

- Išvažiavo balsuoti - su triukšmu atsako vaikai.

- Tu už tėvus balsuok! - šešiametį Vin-
cuką aktyvas prie dėžės stumia.

- Neturiu laiko! Čiuvežti reikia! - tarė
ir pro duris išbimbė.

- Tai tu balsuok! - antro skyriaus mekinė
puola.

- Aš ne pionėrė! ... neturiu teisės!...

- Alus kvėpia, atnešk!...

- Tėtė liepė niekam neduoti, - grįžęs iš
balsavimo norės atsigerti...

Svečiai keikdamiesi išsidangina. Iš ka-
maros išvirsta vyrai laisvės vyno paragau-
ti.

Aktyvas, visam kaime nesuradęs balsuoto-
jų, atiduoda pareigą tarybai: atsivežtus
balsus sukiša į dėžę ir arklius pasuka mie-
telio link.

Užrašė Tauragis

Gerai laikai

Vargo daliai - kolchozninkui pavegė iš-
eiginę eilutę. Vagis, spėjęs vogtą eilutę
pragerti, ir kolchozninkas atsidūrė prieš
liaudies teisumą.

- Kick gi ta eilutė galėjo kaštuoti? -
teisėjas teiraujasi nukentėjusio.

- Gerai laikais taip apie porą šimtų li-
tų...

- Gerai laikais!... - liaudies dorovės
saugotojas kraipo galvą.

Ir atkreipė: vagis iš teismo išėjo su
laisva valia, o atsiminęs gerus laikus tū-
pė dviem metam į kalėjimą susitarybinti.

Užrašė Linas

T U R I N Y S

Linas	1
LIKS PREZIDIUMO SVEIKINIMAS	2
Lidija Ją broliu bučiavo Vytis	3
V-tas Ne, aš nežūsiu	7
Tauragis Vasario 16-ji	13
Laukšnelis Lietuva Tėvynė mūsų	14
Grytis Tiesos pėdsakais	23
Linas Tėviškės takeliais	24
Gelovinis Nubalęs Jurgis	26
Tauragis Pareiga	27
Linas Geri laikai	28

===== 0 =====